

**ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΣΤΗ ΜΑΛΕΣΙΝΑ
ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ ΣΤΙΣ 14-09-2016.**

Ο Επαναστατικός Αγώνας αναλαμβάνει την ευθύνη για την απαλλοτρίωση της εθνικής τράπεζας της Μαλεσίνας Φθιώτιδας που πραγματοποιήθηκε στις 14-09-2016.

Η ενέργεια αυτή ήταν μια πολιτική ενέργεια τόσο ως προς την επιλογή να απαλλοτριωθεί μια τράπεζα, όσο και ως προς τους σκοπούς που έπρεπε να χρηματοδοτηθούν με αυτά τα χρήματα. Όσον αφορά το πρώτο, δηλαδή την επιλογή της ενέργειας, έχουμε να πούμε τα εξής:

Ο Επαναστατικός Αγώνας ως πολιτική οργάνωση εννοείται πως είχε πάντα πολιτικά κριτήρια για τέτοιου είδους ενέργειες. Οι απαλλοτριώσεις χρημάτων δεν θα μπορούσαν να γίνονται από κανέναν αγωνιστή, από καμία οργάνωση και για κανένα άλλο λόγο εκτός του πολιτικού πλαισίου δράσης της, στο οποίο πρέπει να προσδιορίζεται με σαφή πολιτικά κριτήρια ποιος είναι κάθε φορά ο στόχος. Η αναγκαιότητα χρηματοδότησης πολιτικής δράσεως, ακόμα και των αναγκών επιβίωσης των αγωνιστών που βρίσκονται στην “ παρανομία ” δεν δικαιολογεί για τον Επαναστατικό Αγώνα και σε καμία περίπτωση και όσο μεγάλη και αν είναι η ανάγκη, να γίνονται ενέργειες προς κάλυψη αυτών των αναγκών από χώρους και πρόσωπα που δεν βρίσκονται στην οικονομική αυτή βαθμίδα μέσα στην οποία εντάσσονται μείζονος σημασίας εκμεταλλευτές της κοινωνίας. Οι τράπεζες και πιο συγκεκριμένα οι τραπεζίτες βρίσκονται σε αυτή τη βαθμίδα εκμεταλλευτών της κοινωνίας και μάλιστα κατέχουν για τα ελληνικά δεδομένα μια από τις κορυφαίες θέσεις. Στο φάσμα του χρηματοπιστωτικού συστήματος και των εχθρών της κοινωνίας που το απαρτίζουν εκτός από τους τραπεζίτες συγκαταλέγονται και πολλοί από την εγχώρια και όχι μόνο ελίτ, η οποία μετέχει υπό την ιδιότητα του μετόχου και του μεγαλοεπενδυτή, καθορίζει τις επενδυτικές δραστηριότητες των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων με στόχο την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού συστήματος και της υπερεξουσίας των κεφαλαιαγορών πάνω στις κοινωνίες.

Επίσης, τα χρήματα των τραπεζών είναι ως γνωστό ασφαλισμένα και το κόστος μιας απαλλοτρίωσης το επωμίζονται εν τέλει μεγάλες πολυεθνικές ασφαλιστικές εταιρείες .

Τα χρήματα που κατέχουν οι τράπεζες αποτελούν ένα σημαντικό κεφάλαιο του κοινωνικού πλούτου, το οποίο εκμεταλλεύονται για την αναπαραγωγή του συστήματος και μάλιστα με όρους ληστρικούς. Η πλειοψηφία της κοινωνίας μαστίζεται από δάνεια προς τις τράπεζες που λόγω της οικονομικής κατάρρευσης, της σύνθλιψης μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας λόγω των πολιτικών που επιβάλλουν οι κυβερνήσεις για τη σωτηρία του συστήματος, αδυνατεί πλήρως να αποπληρώσει. Οι τράπεζες μέσω των εισπρακτικών εταιρειών εκβιάζουν και τρομοκρατούν καθημερινά δανειολήπτες , προχωρούν σε κατασχέσεις, πετούν στο δρόμο εκατοντάδες ανθρώπους. Το Ελληνικό χρηματοπιστωτικό σύστημα πρωταγωνιστεί στις μέρες μας στη ληστρική επιδρομή εναντίον των κοινωνικά αδύναμων, στην βίαιη υφαρπαγή του κοινωνικού πλούτου από την κοινωνική βάση και τη ανακατανομή του προς όφελος των πλουσίων.

Συνεπώς, μέσα στα πλαίσια της κοινωνικής γενοκτονίας που συντελείται από τις κυβερνήσεις με τα μνημόνια, οι τράπεζες κατέχουν σημαντικό ρόλο. Είναι από τους σημαντικότερους στυλοβάτες του οικονομικού καθεστώτος, απολαμβάνουν προνομιακή μεταχείριση και ιδιαίτερη στήριξη από τις κυβερνήσεις και από τους θεσμούς, προκειμένου να διασφαλιστεί η συστημική σταθερότητα. Ως γνωστό από τα πακέτα στήριξης που δίνουν οι δανειστές προς το ελληνικό κράτος ως αντάλλαγμα για την εφαρμογή των μνημονίων, οι τράπεζες έχουν απορροφήσει ένα πολύ σημαντικό μέρος αυτών. Αναφέρομαι σε έρευνα που έχει πραγματοποιηθεί από ομάδα Γερμανών Οικονομολόγων την οποία κανείς δεν έχει διαψεύσει ούτε και έχει αμφισβητήσει από τις κυβερνήσεις. Με βάση αυτή την έρευνα λιγότερο από το 5 % των δύο πρώτων πακέτων οικονομικής στήριξης που παραχωρήθηκαν στο ελληνικό κράτος ως αντάλλαγμα για την ψήφιση και εφαρμογή των δύο πρώτων μνημονίων πήγαν στα κρατικά ταμεία, χωρίς φυσικά να αποσαφηνιστεί ποτέ αυτό το υπόλοιπο των πακέτων στήριξης που δαπανήθηκε. Ειδικά όσον αφορά τις ελληνικές τράπεζες

αυτές έτυχαν ιδιαίτερης αντιμετώπισης από τους θεσμούς και το κράτος λαμβάνοντας σημαντικό μέρος των χρημάτων.

Πιο συγκεκριμένα: Από τα 226,7 δις ευρώ των δύο πρώτων πακέτων στήριξης, το 64 % των χρημάτων χρησιμοποιήθηκαν για την αποπληρωμή του κρατικού χρέους και την εξυπηρέτηση τόκων. Τα 37,3 δις ευρώ ή το 17% των χρημάτων χαρίστηκαν και απορροφήθηκαν από τις τράπεζες ενώ τα 29,7 δις ευρώ ή το 14% των χρημάτων δόθηκαν ως κίνητρο στην οικονομική ελίτ, εγχώρια και ξένη για να εξασφαλιστεί η συμμετοχή της στο σχέδιο κουρέματος του ελληνικού χρέους το 2012, το PSI.

Είναι επίσης γνωστό πως την τελευταία περίοδο ο έλεγχος των τραπεζών είχε σχεδόν εξ ολοκλήρου περάσει στα χέρια της υπερεθνικής ελίτ καθώς αυτή ελέγχει τα διοικητικά συμβούλια των τραπεζών μαζί με το τμήμα αυτό της εγχώριας οικονομικής ελίτ που βλέπει τα συμφέροντά της να εξασφαλίζονται μέσα από την διαμόρφωση του νέου επιχειρηματικού χάρτη στη χώρα μας.

Υπό αυτό το νέο καθεστώς στις ελληνικές τράπεζες όπου ηγούνται στελέχη επενδυτικών σχημάτων με συμφέροντα ταυτιζόμενα με αυτά των distress funds είχε ξεκινήσει η διαδικασία της συνολικής εκποίησης του κοινωνικού πλούτου στη χώρα, καθώς αυτά τα επενδυτικά σχήματα της υπερεθνικής ελίτ είναι σε αναμονή για να αγοράσουν αρχικά το σύνολο των κόκκινων επιχειρηματικών δανείων και των κόκκινων στεγαστικών δανείων από τις τράπεζες. Θα ακολουθήσουν και τα δάνεια αυτά που δεν βρίσκονται υπό καθεστώς αδυναμίας εξυπηρέτησής τους από τους δανειολήπτες. Στόχος είναι να περάσει όλη η παραγωγική δομή της χώρας αλλά και του κοινωνικού πλούτου στα χέρια της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ.

Με τα επιχειρηματικά δάνεια στα χέρια της θα καταφέρει τη δραστική απαξίωση αυτή των κεφαλαίων που δεν εξυπηρετούν την αναπαραγωγή του συστήματος υπό τις υπάρχουσες συνθήκες κρίσεις. Δεν εξυπηρετούν ως προς την απόσπαση μίας κερδοφορίας ικανής να εξασφαλίσει την ομαλή αναπαραγωγή του συστήματος και τη διασφάλιση των συμφερόντων της. Ότι δεν εξυπηρετεί αυτόν τον

στόχο πρέπει να καταστραφεί και ό,τι μπορεί εν δυνάμει να τον εξυπηρετεί, οφείλει να αναδιαρθρωθεί με τους όρους του υπερεθνικού κεφαλαίου τόσο ως προς την παραγωγική διαδικασία στη χώρα, όσο και ως προς τους εργασιακούς χώρους που αυτή θα πραγματώνεται.

Όσο για τα δάνεια στις τράπεζες, είναι γνωστό πως χιλιάδες δανειολήπτες εξοντωμένοι από την οικονομική κρίση, αδυνατούν να τα αποπληρώσουν και οι τράπεζες τους πετούν στο κοινωνικό περιθώριο. Άνθρωποι μένουν άστεγοι και καταδικάζονται να ζουν στην απόλυτη εξαθλίωση. Καταδικάζονται στην απόλυτη απαξία ως υπάρξεις, καταδικάζονται σε θάνατο.

Η επιλογή της απαλλοτρίωσης μιας τράπεζας είναι συνεπώς μια επιλογή που βρίσκεται εντός του πλαισίου δράσης του Επαναστατικού Αγώνα και οι τράπεζες ήταν ένας πολιτικός στόχος της οργάνωσης από την αρχή της δράσης της.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Επαναστατικός Αγώνας είχε πραγματοποιήσει τις εξής επιθέσεις σε τράπεζες :

Στις 15 Μαρτίου 2004 έγινε απόπειρα της βομβιστικής επίθεσης στο υποκατάστημα της Citibank στο Νέο Ψυχικό.

Στις 18-2-2009 έγινε απόπειρα ανατίναξης με παγιδευμένο εκρηκτικό αυτοκίνητο των κεντρικών γραφείων της Citibank στην κάτω Κηφισιά.

Στις 9-3-2009 έγινε έκρηξη στο υποκατάστημα της Citibank στη Νέα Ιωνία.

Στις 12-5-2009 πραγματοποιήθηκε βομβιστική επίθεση στο υποκατάστημα της Eurobank στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης στην Αργυρούπολη που είχε ως αποτέλεσμα την ολοσχερή καταστροφή του.

Στις 10-4-2014 ο Επαναστατικός Αγώνας πραγματοποίησε μια κεντρικής πολιτικής σημασίας ενέργεια με την έκρηξη παγιδευμένου με εκρηκτικά αυτοκινήτου στο κτήριο της Διεύθυνσης Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδος όπου στεγαζόταν το γραφείο του τότε μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ στην Ελλάδα, Ουές Μακ Γκρου. Η επίθεση ενάντια στην τράπεζα της Ελλάδος ήταν η κορυφαία επίθεση του

Επαναστατικού αγώνα ενάντια στο χρηματοπιστωτικό σύστημα καθώς υπερβαίνει το πολιτικό ζητούμενο που είναι οι τράπεζες και φτάνει στον σκληρό πυρήνα του πανευρωπαϊκού χρηματοπιστωτικού τομέα, αυτόν της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και του Ευρωσυστήματος, τμήμα του οποίου αποτελούν η Τράπεζα της Ελλάδος, αλλά και στις κεντρικές στρατηγικές της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ για την διάσωση του συστήματος από την κρίση .

Η απαλλοτρίωση της Εθνικής τράπεζας της Μαλεσίνας έγινε γιατί υπήρχε ανάγκη χρηματοδότησης της πολιτικής δράσης του Επαναστατικού Αγώνα και της ζωής στην “παρानομία “. Ως προς το δεύτερο σημειώνουμε πως αρχή της οργάνωσης δεν ήταν η όποια εξασφάλιση ανέσεων της καθημερινότητας, πολύ δε περισσότερο δεν έγινε για την εξασφάλιση πλουτισμού μελών της οργάνωσης όπως είχε αφήσει να εννοηθεί ο κρατικός μηχανισμός και ενώ μάλιστα, γνωρίζει ο ίδιος ότι ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν είχε καμία σχέση με την πραγματικότητα. Ιδίως από τις τελευταίες συλλήψεις των μελών της οργάνωσης Πόλα Ρούπα και Κωνσταντίνα Αθανασοπούλου, το μόνο που δεν μπορεί να ισχυρισθεί ο κρατικός μηχανισμός είναι ότι τα συγκεκριμένα μέλη της οργάνωσης διέμεναν σε συνθήκες πλούτου. Η πραγματικότητα είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με αυτόν τον ισχυρισμό.

Ο Επαναστατικός Αγώνας πιστεύει πως είναι υποχρεωμένος να λογοδοτήσει δημόσια για αυτά τα χρήματα, καθώς είναι χρήματα απαλλοτριωμένα με κύριο στόχο τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση και ως εκ τούτου, πιστεύει πως είναι πολιτικό και όχι ατομικό χρήμα. Η ζωή των επαναστατών κατά την θέση της οργάνωσης οφείλει να είναι τόσο λιτή όσο το επιτρέπουν οι συνθήκες ώστε να μην υπάρχουν στερήσεις από τις βασικές ανάγκες της ζωής αλλά ούτε και αναίτιες σπατάλες .Δεδομένου ότι μαζί με την συντρόφισσα Ρούπα Πόλα ζούσε και το παιδί της και το παιδί του Νίκου Μαζιώτη η οποία ήταν επικηρυγμένη και καταζητούμενη με ένα εκατομμύριο ευρώ, είναι λογικό επακόλουθο, τμήμα των χρημάτων αυτών να πηγαίνουν για τις ανάγκες του παιδιού, στο οποίο η οργάνωση οφείλει να εξασφαλίζει μια όσο το δυνατόν πιο άνετη και χωρίς στερήσεις ζωή. Σε όλα αυτά πρέπει να συμπεριλάβουμε πως κάλυψη αναγκών όπως η υγεία έπρεπε να

καλύπτεται ολοκληρωτικά από την ίδια καθώς όπως είναι αυτονόητο, δεν υπήρχε δυνατότητα δημόσιας κάλυψης. Όσο για το ιδιωτικό σχολείο που πήγαινε το παιδί και για το οποίο υπήρξαν αρκετά κακόβουλα και με ξεκάθαρο πολιτικό δόλο σχόλια, θα πρέπει αυτό να εξηγηθεί με βάση ζητήματα ασφαλείας αλλά και ζητήματα που αφορούν την ιδιωτική ζωή του παιδιού. Και επειδή αρκετή λάσπη έφαγε τόσο η συντρόφισσα όσο και εμμεσα το παιδί, ενώ το ίδιο βρισκόταν σε καθεστώς αιχμαλωσίας από το κράτος, να πούμε πως η λασπολογία αυτού του είδους που μόνο πολιτικό μίσος υποκρύπτει, υποδηλώνει και το πολιτικό επίπεδο της επίθεσης το οποίο ήταν το ίδιο χυδαίο με αυτό των διωκτών του.

Επίσης να επισημάνουμε πως σε συνθήκες παρανομίας καμία δυνατότητα κοινωνικής αρωγής δεν υπάρχει σε οποιοδήποτε ζήτημα. Ούτε σε πρόνοιες ούτε και σε δημοτικά συσσίτια.

Η Οργάνωση όχι μόνο δεν επιδιόταν σε σπατάλες με αυτά τα χρήματα, αλλά αντιμετώπιζε ως αντικοινωνική και πολιτικά εχθρική αυτή την συμπεριφορά. Με γνώμονα πάντα την ταξική θέση των μελών της και την επιλογή πάντα να διεξάγουν έναν αγώνα ταγμένο στο στρατόπεδο των ταξικά και κοινωνικά αδύναμων, καθόριζαν και την στάση τους απέναντι σε όσους δε συμμαρζόνταν αυτές τις θέσεις. Ακόμη και αν αυτοί βρίσκονταν για κάποιο λόγο και για ένα διάστημα δίπλα τους.

Εξάλλου η προτεραιότητα της οργάνωσης ήταν η πολιτική δράση και το ζήτημα των απαλλοτριώσεων αποτελούσε μια ανάγκη για την εξασφάλιση ότι το εκάστοτε σχέδιο δράσης της οργάνωσης θα μπορούσε να υλοποιηθεί. Συνεπώς οι απαλλοτριώσεις ήταν επικουρικές ενέργειες προς την δράση του Επαναστατικού Αγώνα και της επιβίωσης των μελών του.

Όσον αφορά το γεγονός της απαλλοτρίωσης της Εθνικής τράπεζας στη Μαλεσίνα, αυτό είχε ως εξής :

Από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησε η διαδικασία, έγινε σαφές προς τις υπαλλήλους ότι δεν πρόκειται για μια κοινή ληστεία, ότι δεν γίνεται με ιδιοτελή κίνητρα και να μην υπερασπιστούν τα χρήματα των

τραπεζιτών. Επίσης, ρωτήθηκαν πελάτες και υπάλληλοι αν υπάρχει κάποιος με χρέη στην τράπεζα που δεν μπορεί να αποπληρώσει για να στηριχτεί οικονομικά με εκείνα τα χρήματα. Δεν υπήρξε καμιά απειλή προς οποιονδήποτε, παρόλο που κατά την έναρξη της διαδικασίας μία υπάλληλος κλειδώθηκε στην τουαλέτα προφανώς για να ειδοποιήσει. Αφού βγήκε από κει, το τηλέφωνο του διευθυντή χτυπούσε και ρωτούσαν από τα κεντρικά της τράπεζας (όπως είπε ο διευθυντής) αν γίνεται ληστεία. Ο διευθυντής προσπάθησε να καθησυχάσει αυτόν που τηλεφωνούσε, όμως η ειδοποίηση είχε ήδη κινητοποιήσει την αστυνομία. Ο διευθυντής διαβεβαίωνε πως κανείς δεν είχε ειδοποιήσει και ότι οι ερωτήσεις αφορούσαν στο γεγονός ότι καθυστερούσε να κλείσει το κατάστημα. Τα μέλη της οργάνωσης τους είπαν πως είναι ζήτημα δικής τους ασφάλειας να κλείσει ομαλά η διαδικασία και ότι αν έφτανε η αστυνομία στο σημείο, δεν μπορούσαν να εγγωγηθούν πλέον την ασφάλεια των υπαλλήλων και των πελατών.

Οι πελάτες που έμπαιναν ενώ είχε ξεκινήσει η διαδικασία, ενημερώνονταν ήρεμα για το γεγονός. Για το πόσο ομαλά και ήρεμα διεξαγόταν η διαδικασία, αξίζει να σημειωθεί ότι πελάτισσα που μπήκε στην τράπεζα και αφού της εξηγήθηκε τι γίνεται, δεν μπορούσε καν να ξεχωρίσει ποίοι είναι οι πελάτες, οι υπάλληλοι και οι “ληστές”

Όσο για το ποσό που αφαιρέθηκε από το χρηματοκιβώτιο και το ATM της τράπεζας, αυτό ήταν 150.500 ευρώ και όχι 180.000 όπως ειπώθηκε. Δεν έχουμε κανέναν λόγο ως οργάνωση να αποκρύψουμε την αλήθεια. Το αν αφαιρέθηκαν ή όχι αυτά τα 30.000 ευρώ ή όχι από την τράπεζα δεν αφορά τον Επαναστατικό Αγώνα.

Όσον αφορά την “αφήγηση” του γεγονότος από τα ΜΜΕ, κανείς από τους υπαλλήλους ή τους πελάτες δεν είπε ότι υπήρξαν απειλές οποιουδήποτε είδους κατά τη διάρκειά του.

Η μόνη περίπτωση ατόμου που μίλησε για απειλές ήταν η καθαρίστρια του καταστήματος η οποία μπήκε τελευταία και έδωσε συνέντευξη σε τηλεοπτικό κανάλι με την πλάτη γυρισμένη στην κάμερα. Αυτή είπε ψέμματα ότι απειλήθηκαν υπάλληλοι. Και επειδή δεν έγινε πιστευτή από τα περισσότερα ΜΜΕ, έτυχε περιορισμένης ανταπόκρισης

η “αφήγησή” της. Το ότι δεν βρήκε ανταπόκριση και από την πρώτη στιγμή αντιμετωπίστηκε ως ψευδής και συκοφαντική, οφειλόταν στο γεγονός ότι ενώ τα ΜΜΕ αναφέρονταν σε συμμετοχή στην συντρόφισσα Πόλα Ρούπα στην ενέργεια αυτή και ενώ τόσο η συντρόφισσα όσο και ο Επαναστατικός Αγώνας έχει κατοχυρώσει στις συνειδήσεις ότι έχει δράση πολιτική και συνεπώς εχθρική προς πάσης φύσεως εγκληματικές και αντικοινωνικές συμπεριφορές, κατέληξε ως αυτονόητο πως δεν μπορούσε να είναι αληθής η “αφήγησή” της, άρα η αναπαραγωγή της περιορίστηκε στο τηλεοπτικό κανάλι που το “έστησε”. Και να επισημάνουμε πως στο συγκεκριμένο τηλεοπτικό κανάλι βρήκε αρωγό η αστυνομία για να ενσωματώσει μια ψευδή μαρτυρία από δημοσιογράφο στην δικογραφία που συντάχτηκε μετά το κατασταλτικό χτύπημα της 5^{ης} Ιανουαρίου, με βάση την οποία μαρτυρία υπάρχουν πληροφορίες (στην δημοσιογράφο!) ότι τη συντρόφισσα Ρούπα την είχε δει πρόσωπο σε ιατρικό χώρο των Νοτίων Προαστίων. Είναι σίγουρα ψευδής η μαρτυρία, γιατί αν όντως υπήρχε, η σύλληψη της συντρόφισσας θα είχε γίνει μήνες νωρίτερα. Επίσης, αυτή η μαρτυρία προφανώς και πρέπει να συνυπολογιστεί στις προσπάθειες κάλυψης από την αστυνομία και τις εισαγγελικές αρχές των “διαδρομών” και των πραγματικών πληροφοριών που οδήγησαν τους διοικητικούς μηχανισμούς στη σύλληψή της.

Όσον αφορά την επιχείρηση συκοφάντισης της ενέργειας και του Επαναστατικού Αγώνα, είναι θλιβερό γεγονός ότι αυτή την “σήκωσε” το άτομο που εκτελούσε χρέη καθαρίστριας στο κατάστημα, ανήκε δηλαδή στην χαμηλότερη ταξική βαθμίδα.

Όσον αφορά την πρόσκληση να δοθούν χρήματα σε όποιον βρισκόταν στην τράπεζα και είχε χρέη από δάνειο που αδυνατούσε να αποπληρώσει, ήταν πέρα ως πέρα ειλικρινής. Οι ανάγκες επιβίωσης σε συνθήκες “παρνομίας” δεν είναι μικρές, οι ανάγκες δράσης και αγώνα επίσης, δεν είναι λίγες και ο Επαναστατικός Αγώνας ήταν πάντα αντίθετος προς αντιλήψεις που ήθελαν να γίνονται συχνά τέτοιες ενέργειες, καθώς θεωρούσε τη συχνή ενασχόληση με αυτές τις πρακτικές ως παρεκτροπή από τους πολιτικούς στόχους της οργάνωσης. Ο Επαναστατικός Αγώνας δεν ήθελε να αναλώνεται με συχνές ενέργειες χρηματοδότησης και αντιμετώπιζε ως αλλότριες τις

εξατομικευμένες τάσεις της καλοπέρασης και της σπατάλης. Και αυτό γιατί όχι μόνο αφορούσε σε ενέργειες που εμπεριέχουν μεγάλο ρίσκο που θα μπορούσαν να λειτουργήσουν καταστροφικά προς την βασική κατεύθυνση της οργάνωσης που ήταν η πολιτική δράση, αλλά γιατί -και κυρίως- αφορούσε σε χρήματα απαλλοτριωμένα. Και μέσα σε συνθήκες γενικευμένης και βαθειάς οικονομικής κρίσης, ο Επαναστατικός Αγώνας θεωρούσε απαράδεκτη την όποια αδικαιολόγητη σπατάλη αυτών των χρημάτων. Παρόλα αυτά, παρά το γεγονός ότι η οργάνωση διαφωνούσε στο να γίνονται συχνά ενέργειες χρηματοδότησης και ενώ σε περίπτωση που π.χ. ένα υπάλληλος της τράπεζας ήταν θετικός να ενισχυθεί οικονομικά από τα χρήματα που αφαιρέθηκαν, θεωρούσε χρέος της η οργάνωση να τον στηρίξει οικονομικά, αφού ήταν κατ' αρχήν παρών και κατά δεύτερον στο σημείο αδυναμίας αποπληρωμής ενός δανείου θα τον είχε φέρει η ίδια η τράπεζα που απαλλοτριωνόταν.

Τέλος να αναφερθεί πως ενώ, όπως είναι αυτονόητο, το ρίσκο της απαλλοτρίωσης τράπεζας πολλαπλασιάζεται όταν ο στόχος δεν είναι απλός να παρθούν χρήματα από τα ταμεία, αλλά να ανοιχτούν χρηματοκιβώτια που έχουν χρονοκαθυστέρηση, η πολιτική επιλογή της οργάνωσης ήταν να γίνεται μία τέτοια ενέργεια, παρά να αναλώνεται σε πολλές με λιγότερο μεν ρίσκο, αλλά και με μικρότερη οικονομική απόδοση.

Ο Επαναστατικός Αγώνας δεν ήταν ποτέ μία οργάνωση που διέπραττε ληστείες, ήταν και είναι μία οργάνωση που αγωνίζεται στην πρώτη γραμμή του κοινωνικού και ταξικού πολέμου για την κοινωνική επανάσταση. Όλα τα υπόλοιπα δεν αφορούν τον Επαναστατικό Αγώνα. Ίσως να αφορούν άλλους, πάντως όχι αυτόν. Και η Ιστορία είναι αυτή που θα κρίνει τον καθένα για την επιλογή του, αλλά θα κρίνει και όσους συκοφαντούν και πολεμούν επαναστάτες. Όσους πολεμούν την κοινωνική επανάσταση.

Ο Επαναστατικός Αγώνας είχε κατηγορηθεί κατ' επανάληψη για πλήθος ληστειών σε τράπεζες, τις οποίες δεν είχε διαπράξει. Η υποτιθέμενη συμμετοχή του σε ενέργειες τέτοιες που είναι άσχετες με τα πρόσωπα που συμμετείχαν στην οργάνωση, συνεπώς ήταν άσχετες με την ίδια την οργάνωση, προπαγανδίστηκε αρχικά από τα ΜΜΕ κατόπιν εντολών από τις εκάστοτε κυβερνήσεις,.

Την πρώτη δε περίοδο που οι σύντροφοι Ρούπα και Μαζιώτης βρίσκονταν στην «παρανομία», σε κάθε ληστεία τράπεζας που γινόταν ανά την επικράτεια και που αφορούσε σε άνοιγμα χρηματοκιβωτίων, το κράτος έριχνε την ευθύνη στον Επαναστατικό Αγώνα. Η κρατική προπαγάνδα παρουσίαζε ένα άθροισμα ποσών που είχαν αφαιρεθεί από τέτοιες ενέργειες, το οποίο δημοσιοποιούσε δηλώνοντας ότι με αυτά τα χρήματα των πολλών χιλιάδων ευρώ (μιλούσαν έως και δια δύο εκατομμύρια ευρώ!), ο Επαναστατικός Αγώνας χρηματοδοτούσε το επαναστατικό του ταμείο. Η αναλογία των προσώπων που κατά το κράτος είχαν εμπλακεί σε αυτές τις ενέργειες (μιλάμε για τον αριθμό και όχι για αυτά κάθε αυτά τα πρόσωπα), των χρημάτων που είχαν αφαιρεθεί από τις συγκεκριμένες τράπεζες και κυρίως των πολιτικών ενεργειών που έγιναν στο διάστημα αυτό από τον Επαναστατικό Αγώνα, υποδήλωνε μία αναντιστοιχία με μεγάλη πολιτική σημασία που εξυπηρετούσε τις ανάγκες πολιτικής προπαγάνδας του κράτους και των διωκτικών μηχανισμών ενάντια στην οργάνωση. Η αναντιστοιχία αυτή αφορούσε στο μεγάλο αριθμό λησטיών, τον αριθμό ατόμων που το κράτος τους απέδωσε ή του αποδίδει συμμετοχή σε αυτές και τον μικρό αριθμό των ενεργειών του Επαναστατικού Αγώνα μέσα στο επίμαχο διάστημα.

Αυτό που λεγόταν, ότι τουλάχιστον όσον αφορά το διάστημα από το '12 και αργότερα όπου οι σύντροφοι Μαζιώτης και Ρούπα ήταν στην "παρανομία", η δράση του Επαναστατικού Αγώνα είχε ως βασική προτεραιότητα την συγκέντρωση χρημάτων, αλλοίωνε επί της ουσίας την ίδια την πολιτική εικόνα των συντρόφων και της οργάνωσης στην κοινωνία. Θα μπορούσε φυσικά, αυτό να είχε μία βάση πολιτική στον βαθμό που όλα αυτά τα πρόσωπα τα οποία από τις διωκτικές αρχές δείχνονται ότι σχετίζονται με τις συγκεκριμένες ενέργειες (μιλούμε πάντα για τον αριθμό και όχι για τα πρόσωπα τα ίδια), ήταν όντως στην οργάνωση. Σε αυτή την περίπτωση τα χρήματα που θα αφορούσαν επί της ουσίας τον εξοπλισμό ενός μικρού στρατού και μίας αρκετά διευρυμένης ένοπλης πολιτικής οργάνωσης, θα είχαν ένα πρακτικό πολιτικό αποτέλεσμα, το οποίο θα φαινόταν μέσα από την ίδια την δράση του Επαναστατικού Αγώνα, η οποία όχι μόνο θα ήταν σημαντικά πιο αναβαθμισμένη, αλλά θα διεξαγόταν και μέσα σε ένα ιδιαίτερα πυκνό πολιτικά χρόνο. Ιδίως μέσα σε μία ιστορική περίοδο που μία ένοπλη ανατρεπτική δράση θα γινόταν όλο και πιο επιτακτική από τις ίδιες τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις.

Όπως επίσης, μία πληθώρα προσώπων-μελών της οργάνωσης του Επαναστατικού Αγώνα, αντίστοιχη αριθμητικά με τον αριθμό των ανθρώπων που διώκονται για αυτές τις ενέργειες, θα μπορούσε να διασφαλίσει την αποτροπή των επόμενων κατασταλτικών χτυπημάτων ενάντια στην οργάνωση, δεδομένου ότι θα υπήρχε δυνατότητα δημιουργίας ενός δικτύου αλληλοστήριξης και αλληλεγγύης. Με δύο λόγια, αν ο Επαναστατικός Αγώνας είχε όντως πραγματοποιήσει αυτόν τον αριθμό ενεργειών “χρηματοδότησης του επαναστατικού ταμείου”, η εξέλιξη της ιστορίας της οργάνωσης δεν θα ήταν η ίδια.

Οι απαλλοτριώσεις που ο Επαναστατικός Αγώνας πραγματοποίησε ήταν αποκλειστικά και μόνο οι εξής :

-Την Εθνική Τράπεζα των Μεθάνων με ποσό 100.000 ευρώ.

-Την Εθνική Τράπεζα της Κλειτορίας όπου έγινε συμπλοκή με αστυνομικούς και η ενέργεια δεν ολοκληρώθηκε με ποσό 3.500 ευρώ.

- Την Τράπεζα Πειραιώς στο νοσοκομείο Σωτηρία που ανέλαβε με κείμενο της η συντρόφισσα Ρούπα με ποσό 135.000 ευρώ. Αναφορικά με την απαλλοτρίωση της Πειραιώς στο Σωτηρία να πούμε πως μεγάλο μέρος αυτού του ποσού «απορρόφησε» η προετοιμασία και η υλοποίηση της απόπειρας απόδρασης με ελικόπτερο του Νίκου Μαζιώτη και μελών της ΣΠΦ από τις φυλακές Κορυδαλλού.

Τέλος, η απαλλοτρίωση της Εθνικής Τράπεζας στη Μαλεσίνα Φθιώτιδος της οποίας το ποσό επαναλαμβάνουμε πως ήταν 150.500 ευρώ και όχι 180.000 ευρώ.

Σε όλα τα παραπάνω πρέπει να συμπληρωθεί το γεγονός ότι τόσο η οργάνωση της ζωής στην «παρανομία» και κυρίως το γεγονός ότι με το 2^ο κατασταλτικό χτύπημα ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα με την σύλληψη του συντρόφου Μαζιώτη στο Μοναστηράκι, ο οποίος τραυματίστηκε από σφαίρα αστυνομικού, στην ουσία «ξηλώθηκε» η υποδομή του Επαναστατικού Αγώνα και εγκαταλείφτηκε το σπίτι που διέμενε ο σύντροφος και η συντρόφισσα Ρούπα με το παιδί τους, οπότε έπρεπε αυτά να ξαναφτιαχτούν από την αρχή. Αυτή η διαδικασία απαιτούσε να επαναλαμβάνονται δαπάνες για τους ίδιους λόγους. Όμως την ευθύνη γι’ αυτό την είχε αποκλειστικά το κράτος.

Και στο σημείο αυτό αξίζει να αναφερθεί πως ο αστυνομικός που πυροβόλησε τον σύντροφο Μαζιώτη στο Μοναστηράκι ο οποίος είναι ο

ίδιος που δολοφόνησε ταξιτζή στην Καστοριά, πυροβόλησε τον σύντροφο με όπλο 45άρι, που σημαίνει ότι η πρόθεσή του ήταν η δολοφονία. Αυτό φυσικά και θα ήταν η πρόθεση τόσο του ίδιου, όσο και των συναδέλφων του, αλλά και του κράτους, γιατί ενώ ήταν γνωστό στους διωκτικούς μηχανισμούς ότι τον χτύπησε με το συγκεκριμένο όπλο, δεν υπήρξε καμία αναφορά στο αν έπρεπε ή όχι να χρησιμοποιηθεί αυτό και αν το κατείχε και το χρησιμοποίησε νόμιμα στη συμπλοκή. Γνωρίζουμε πως το γεγονός ότι ο σύντροφος δεν πέθανε μετά από τέτοιο πυροβολισμό, ήταν καθαρά θέμα τύχης. Ο μπάτσος σημάδεψε με 45άρι όπλο στην καρδιά και απλώς έτυχε να καρφωθεί η σφαίρα λίγα εκατοστά αριστερά και να συνθλίψει το χέρι του συντρόφου. Περί αυτού φυσικά, κανένας λόγος δεν έγινε ούτε από το κράτος ούτε από τα ΜΜΕ. Αντιθέτως τα ΜΜΕ «απασχολούσε» για μέρες η υποτιθέμενη επικινδυνότητα του συντρόφου ο οποίος πυροβόλησε στο έδαφος για να εμποδίσει την καταδίωξη του από τους μπάτσους και να διαφύγει, τραυματίζοντας ελαφρά από εξοστρακισμό των σφαιρών δύο τουρίστες. Όμως το ότι τον καταδίωκαν τόσες δυνάμεις μέσα στο πλήθος, γεγονός που έχει την κύρια ευθύνη για ο,τι έγινε και για ο,τι άλλο θα μπορούσε να γίνει, δεν μίλησε κανείς. Έτσι και αλλιώς είχε μεγάλη πολιτική σημασία η σύλληψή του. Από την άλλη μεριά ο αστυνομικός, που επιχείρησε να τον σκοτώσει και με το ίδιο όπλο δολοφόνησε οδηγό ταξί. Ποιος είναι ο επικίνδυνος τελικά, για την δημόσια ασφάλεια; Το ποιον του αστυνομικού που επιχείρησε να δολοφονήσει τον σύντροφο Μαζιώτη, το είδε όλο το πανελλήνιο. Όμως εμείς γνωρίζουμε πως οι δυνάμεις καταστολής και τα όργανα που τις στελεχώνουν, είναι εκπαιδευμένοι να σκοτώνουν. Είναι εκπαιδευμένοι δολοφόνοι. Και δεν πιστεύουμε πως αυτή η συμπεριφορά του συγκεκριμένου αστυνομικού ήταν απλώς μία παρεκτροπή. Το ήθος του δολοφόνου καλλιεργείται από το ίδιο το κράτος σε αυτούς του ανθρώπους. Το ζήτημα είναι πως και υπό ποιες συνθήκες αυτό το ήθος θα αποκαλυφθεί. Και δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που αστυνομικοί έχουν προβεί σε δολοφονικές πράξεις ή έχουν συμμετάσχει σε κοινωνικά εγκλήματα. Αυτό όμως, αφορά ένα κατ' αρχήν πολιτικό συμπέρασμα και δεν απαλλάσσει την ευθύνη του ίδιου του αστυνομικού που δολοφόνησε τον ταξιτζή, αφού είχε επιχειρήσει να δολοφονήσει και τον σύντροφο Μαζιώτη.

Για να επιστρέψουμε στο ζήτημα των απαλλοτριωμένων χρημάτων από την τράπεζα της Μαλεσίνας, πρέπει να αναφερθεί ότι το μεγαλύτερο ποσό αυτών τα πήρε στα χέρια της η «αντιτρομοκρατική»

και σύμφωνα με έγγραφα που υπάρχουν στην δικογραφία έχει κατατεθεί στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, δηλαδή στο κράτος, το οποίο και θα το διαχειριστεί με τον δικό του τρόπο. Και όπως όλοι γνωρίζουν ο δικός του τρόπος δεν αφορά στην αντιμετώπιση της φτώχειας και της δυστυχίας της κοινωνίας. Κάθε άλλο.

Αναφορικά με το δίκαιο ή το άδικο της απαλλοτρίωσης μίας τράπεζας από μία επαναστατική οργάνωση όπως ο Επαναστατικός Αγώνας, δηλώνουμε τα εξής :

Είναι κοινωνικά άδικη η ίδια η ύπαρξη των τραπεζών. Είναι άδικες και βάρβαρες οι πρακτικές της αισχροκέρδειας και της τρομοκρατίας που επιβάλλουν με την κάλυψη του κράτους και των νόμων πάνω σε μεγάλα τμήματα της κοινωνίας. Είναι άδικες και εγκληματικές οι εξώσεις και οι κατασχέσεις. Είναι εγκληματικές οι πρακτικές εξόντωσης ανθρώπων που βρίσκονται υπό το τρομοκρατικό καθεστώς της φτώχειας και της ανέχειας. Είναι εγκληματικές οι πολιτικές του κράτους και των κυβερνήσεων που κατ' εντολή της οικονομικής ελίτ προχωρούν στην κοινωνική γενοκτονία. Αυτοί είναι οι ένοχοι, αυτοί δολοφονούν και ωθούν στον θάνατο χιλιάδες ανθρώπους είτε γιατί δεν τους αφήνουν σπίτι να μείνουν, είτε γιατί τους κλέβουν τα χρήματα που έχουν, είτε γιατί τους πετούν συνειδητά στο κοινωνικό περιθώριο.

Είναι εγκληματικό και δολοφονικό το ίδιο το σύστημα, μέρος του οποίου είναι οι τράπεζες. Και ενάντια σε αυτό το σύστημα πολεμούσε και πολεμάει ο Επαναστατικός Αγώνας. Τα χρήματα που ο Επαναστατικός Αγώνας απαλλοτρίωσε από τις τράπεζες ήταν αναγκαία για να στηριχθεί το σχέδιο της κοινωνικής απελευθέρωσης, το σχέδιο για να σταματήσουν οι δολοφονικές πολιτικές της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας. Το σχέδιο για να ανατραπεί η πορεία του συστήματος από τον ολοκληρωτισμό που βρίσκεται σήμερα, στον ωμό φασισμό που έρχεται. Και για αυτό, όλοι όσοι συμμετέχουν σήμερα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στο καθεστώς και το στηρίζουν, όλοι όσοι διώκουν τον Επαναστατικό Αγώνα, θα είναι συνυπεύθυνοι. Γιατί αυτοί θρέφουν αυτή την περίοδο το κτήνος του συστήματος το οποίο η κρίση έχει καταστήσει πραγματικά εκτός ελέγχου.

Το σύστημα έχει την δυναμική του. Και αυτή τη δυναμική την καθορίζει η ίδια του η κρίση, το ίδιο του το αδιέξοδο. Ούτε την κρίση, ούτε την επίλυση του αδιεξόδου μπορεί κάποια πολιτική δύναμη του

καθεστώτος να αντιμετωπίσει. Καμία καθεστωτική δύναμη δεν μπορεί να εξημερώσει το κτήνος, το οποίο και το θρέφουν με τις σάρκες της κοινωνίας. Όμως το ίδιο κάποια στιγμή θα στραφεί και εναντίον τους. Γιατί φτάνει η ώρα που το πραγματικό πρόσωπο του συστήματος, το φασιστικό του πρόσωπο, θα αποκαλυφθεί. Όμως τότε θα είναι αργά. Αυτή την εξέλιξη της ιστορίας ήθελε να προλάβει ο Επαναστατικός Αγώνας. Τα τρία κατασταλτικά χτυπήματα εναντίον της οργάνωσης έγιναν για να μην υπάρχει εμπόδιο στην πορεία προς τον φασισμό. Έγιναν για να μπορεί το σύστημα – κτήνος να κατασπαράξει την κοινωνία.

Η πολιτική αναστολή του Επαναστατικού Αγώνα ήταν και είναι για να δώσει λύση στο μείζον κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα της εποχής μας. Για να δώσει μία διέξοδο από την κρίση και να αποτρέψει την επέλαση του φασισμού που έρχεται. Και η μόνη διέξοδος είναι η κοινωνική επανάσταση. Τίποτε άλλο. Κάθε άλλο μέτρο, κάθε άλλη πολιτική δεν είναι λύση. Αντιθέτως. Απλώς δίνεται περισσότερη τροφή στο σύστημα – κτήνος.

Στην πρώτη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα τα μέλη της οργάνωσης Πόλα Ρούπα και Νίκος Μαζιώτης επέμεναν πως ή Επανάσταση θα γίνει ή πόλεμος. Ο Επαναστατικός Αγώνας δεν θέλει να επιβεβαιώνεται, όμως δεν έχει πέσει πουθενά – δυστυχώς – έξω. Ο φασισμός και οι πόλεμοι έρχονται. Ήδη αρκετές χώρες στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο έχουν κάνει την στροφή προς τον φασισμό και η αντίστροφη μέτρηση για το ρολόι της ιστορίας έχει αρχίσει.

Ο Επαναστατικός Αγώνας γνώριζε και επιβεβαιώνεται πως μόνο η κοινωνική επανάσταση μπορεί να ανατρέψει αυτή την πορεία. Η Επανάσταση που θα ανατρέψει το σύστημα εκ θεμελίων. Γιατί κάθε άλλη «επανάσταση» θα επιδεινώσει την κατάσταση, δεν θα την ανατρέψει.

Μόνο η επανάσταση που θα ανατρέψει τον καπιταλισμό και το κράτος που θα εγγυηθεί ότι καμία συγκέντρωση οικονομικής και πολιτικής εξουσίας δεν θα ξαναγεννηθεί, που θα εξασφαλίσει πως η κοινωνία θα συγκροτηθεί εκ νέου με τους επαναστατικούς όρους της οικονομικής ισότητας και της πολιτικής ελευθερίας, μπορεί να αποτρέψει την ιστορική πορεία προς την κοινωνική καταστροφή.

Ο Επαναστατικός Αγώνας πάντα μιλούσε για την Επανάσταση η οποία ήταν και είναι ο πολιτικός του στόχος, αλλά και για το είδος της Επανάστασης που επεδίωκε και επιδιώκει. Γιατί μόνον αυτή η Επανάσταση είναι πραγματική, αφού αυτή μπορεί να εξασφαλίσει την πραγματική κοινωνική απελευθέρωση. Την ελευθερία όλων των ανθρώπων από τον ζυγό του κράτους και του κεφαλαίου. Την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας από τα σαγόνια του συστήματος-κτήνους,

ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Επαναστατικός Αγώνας.

Το κείμενο αυτό αναγνώσθηκε από την Πόλα Ρούπα και τον Νίκο Μαζιώτη στη συνεδρίαση της 14^{ης}-3-2017 και αντίγραφό του κατατέθηκε για να καταχωρηθεί στα πρακτικά της δίκης του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων.